

PL

PL

PL

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 16.8.2010
KOM(2010) 433 wersja ostateczna

2010/0232 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie zmiany dyrektyw 98/78/WE, 2002/87/WE i 2006/48/WE w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego

SEK(2010) 981
SEK(2010) 979

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Okolo 20 lat temu zaczęły powstawać grupy finansowe oparte na modelach biznesowych polegających na łączeniu świadczenia usług i dostarczania produktów w różnych sektorach rynków finansowych. Grupy te stały się znane jako „konglomeraty finansowe”. W skład konglomeratów mogą wchodzić banki, zakłady ubezpieczeń i przedsiębiorstwa inwestycyjne, jak również spółki zarządzania aktywami. Przez szereg lat różne grupy ekspertów na szczeblu międzynarodowym i europejskim omawiały sposoby właściwego nadzoru nad takimi konglomeratami. Wynikiem tych dyskusji było opracowanie w 1999 r. przez Wspólne Forum¹ „Zasad nadzoru nad konglomeratami finansowymi”². W tym kontekście na mocy dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r.³ („dyrektywa w sprawie konglomeratów finansowych”) wprowadzono dodatkowy nadzór na poziomie grupy. Celem tego dodatkowego nadzoru było kontrolowanie potencjalnego ryzyka związanego z podwójnym uruchamianiem funduszy (tj. wielokrotnym wykorzystywaniem kapitału) oraz tzw. „ryzyka grupowego”, czyli ryzyka „zarażenia”, złożoności zarządzania, koncentracji i przypadków konfliktu interesów, które może zachodzić w przypadku posiadania większej liczby licencji na różne usługi finansowe.

Celem dyrektyw bankowych i dyrektyw dotyczących ubezpieczeń jest obliczenie wystarczających buforów kapitałowych służących ochronie klientów i ubezpieczających, natomiast dyrektywa w sprawie konglomeratów finansowych dotyczy dodatkowego nadzoru nad ryzykiem grupowym. W związku z tym podmioty finansowe, między którymi istnieją wzajemne relacje wpływające na profil ryzyka obu z nich, muszą być objęte zakresem nadzoru. W ten sposób dyrektywa w sprawie konglomeratów finansowych stanowi uzupełnienie dyrektyw sektorowych: dyrektywy bankowej 2006/48/WE⁴ („dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych”) oraz różnych dyrektyw dotyczących ubezpieczeń, z których wszystkie można stosować na poziomie indywidualnym – w odniesieniu do licencjonowanego podmiotu – a także na poziomie skonsolidowanym, na którym zebrane są wszystkie licencjonowane osoby prawne objęte zakresem tej samej dyrektywy.

W dyrektywie przewidziano przegląd jej przepisów po upływie kilku lat od jej wdrożenia. Zarówno dokonana w 2004 r. zmiana umowy bazylejskiej z 1988 r., jak i jej wdrożenie na szczeblu europejskim w dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych w 2006 r. oraz wprowadzenie obszernego zbioru nowych przepisów dotyczących zakładów ubezpieczeń w

¹ Wspólny Komitet G-10 Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego, Międzynarodowego Stowarzyszenia Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego oraz Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych.

² Supervision of Financial Conglomerates [*Nadzór nad konglomeratami finansowymi*], 19 lutego 1999 r., zob. <http://www.bis.org/publ/bcbs47.pdf?noframes=1>.

³ Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1.

⁴ Dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych składa się z dwóch dyrektyw: dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (wersja preredagowana), Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1, oraz dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (wersja preredagowana), Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

dyrektywie Wyplacalność II⁵ odzwierciedlają rozwój sytuacji w ostatnim okresie w odniesieniu do osób prawnych należących do danej grupy prowadzących działalność w tym samym sektorze – bankowym lub ubezpieczeniowym. Do czasu zakończenia wdrażania dyrektywy Wyplacalność II, dyrektywa w sprawie konglomeratów finansowych stanowi uzupełnienie obowiązujących obecnie dyrektyw dotyczących ubezpieczeń, w szczególności dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych⁶.

Komisja zamierza podjąć dalsze działania w dwóch etapach. W niniejszym wniosku podejmuje się najbardziej pilne kwestie techniczne określone podczas przeglądu zgodnie z analizą przeprowadzoną przez Wspólny Komitet ds. Konglomeratów Finansowych⁷, w tym kwestie techniczne zidentyfikowane podczas wcześniejszych przeglądów. W celu dokonania oceny skutków tego rodzaju możliwych zmian wystosowano wnioski o poradę oraz rozpoczęto konsultacje⁸. W późniejszym okresie 2010 r. w kontekście prac grupy G-20 w zakresie dodatkowego nadzoru odbędzie się bardziej zasadnicza debata, która najprawdopodobniej skoncentruje się na zakresie nadzoru oraz kwestiach związanych z kapitałem.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

Przegląd dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych rozpoczął się w pełnym zakresie w 2008 r. i stanowi podstawę niniejszego wniosku ustawodawczego. Pewne kwestie techniczne zostały w październiku 2009 r. uwzględnione we wniosku Komisji dotyczącym dyrektywy zbiorczej⁹, uzupełniającym rozporządzenia w sprawie ustanowienia nowych europejskich organów nadzoru.

W czasie kryzysu finansowego tzw. ryzyko grupowe urzeczywistniło się w całym sektorze finansowym, uwydatniając znaczenie dodatkowego nadzoru nad wzajemnymi powiązaniem wewnątrz grup finansowych oraz pomiędzy instytucjami finansowymi. Podobne do obecnego

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) (wersja przekształcona), Dz.U L 335 z 17.12.2009. s. 1

⁶ Dyrektywa 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji w grupach ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, Dz.U. L z 330 z 5.12.1998, s. 1.

⁷ Wspólny Komitet ds. Konglomeratów Finansowych jest komitetem poziomu 3 zajmującym się konglomeratami finansowymi w ramach tzw. „struktury Lamfalussy’ego”, natomiast Europejski Komitet ds. Konglomeratów Finansowych jest komitetem (poziomu 2) zgodnie z dyrektywą w sprawie konglomeratów finansowych.

⁸ Więcej informacji znaleźć można na stronie internetowej dotyczącej konglomeratów: http://ec.europa.eu/internal_market/financial-conglomerates/supervision_en.htm.

⁹ COM(2009) 576 wersja ostateczna, wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 1998/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Organu Nadzoru Bankowego, Europejskiego Organu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Europejskiego Organu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych.

przeгляdu inicjatywy zostały podjęte w Stanach Zjednoczonych i w Australii¹⁰ w oparciu o zasady Wspólnego Forum.

Celem niniejszego wniosku ustawodawczego jest zmiana dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych, dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych i dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych w celu wyeliminowania niezamierzonych konsekwencji dyrektyw sektorowych oraz stwierdzonych w nich braków technicznych, a także w celu zapewnienia skutecznego osiągnięcia celów dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych.

2.1. Wyniki konsultacji

Wnioski o poradę skierowane do Wspólnego Komitetu ds. Konglomeratów Finansowych

W odpowiedzi na trzeci wniosek Komisji o poradę Wspólny Komitet ds. Konglomeratów Finansowych przedstawił swoje ustalenia przedstawicielom ministerstw finansów obecnym podczas posiedzenia Europejskiego Komitetu ds. Konglomeratów Finansowych w styczniu 2009 r. Najważniejsze stwierdzone kwestie dotyczą nadzoru na najwyższym szczeblu, identyfikacji opartej na ryzyku, wyraźnego uwzględnienia w identyfikacji konglomeratów i w zakresie stosowania dyrektywy oraz przejrzystych zasad nadzoru nad udziałami kapitałowymi.

Posiedzenia grupy roboczej Komisji oraz otwarte posiedzenie Wspólnego Komitetu ds. Konglomeratów Finansowych

W dniach 18 czerwca i 23 listopada 2009 r. oraz w dniu 21 stycznia 2010 r. odbyły się posiedzenia grupy roboczej Komisji z przedstawicielami państw członkowskich. W dniu 8 lipca 2009 r. Wspólny Komitet ds. Konglomeratów Finansowych zorganizował posiedzenie otwarte. Rozmowy przeprowadzone z zainteresowanymi stronami potwierdziły zasadność określonych wcześniej kwestii oraz uwidocznily fakt, że skuteczny nadzór nad konglomeratami może wymagać omówienia dodatkowych kwestii, np. różnic w kwalifikowalnej wysokości kapitału w poszczególnych sektorach oraz możliwych zakłóceń wynikających ze stosowania różnych metod obliczania kapitału. Ponadto w związku z inicjatywami Komisji dotyczącymi zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi powstały kwestie odnośnie do objęcia zakresem dodatkowego nadzoru nad ryzykiem grupowym dużych złożonych instytucji finansowych nie tylko spółek zarządzania aktywami, lecz także innych powiązanych przedsiębiorstw.

Ukierunkowane konsultacje dotyczące przeglądu dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych

Wśród odpowiedzi na ukierunkowane konsultacje rozpoczęte w listopadzie 2009 r. znalazły się opinie osiemnastu konglomeratów, jednego organu, dwóch stowarzyszeń, jednego związku i jednego ośrodka badawczego¹¹, co było zgodne z ograniczoną liczbą głównych grup docelowych oraz technicznym charakterem pytań. Inicjatywa spotkała się z szerokim

¹⁰ Australijski Organ ds. Regulacji Ostrożnościowej (ang. Australian Prudential Regulation Authority) analizuje sposób nadzorowania i kontrolowania potencjalnego „zarażenia” przez nieobjęte regulacją jednostki należące do grup finansowych; zob. http://www.apra.gov.au/media-releases/10_06.cfm.

¹¹ Odpowiedzi (jawne) zainteresowanych stron są dostępne na stronie internetowej: http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2009/fcd_review_en.htm

poparciem, a respondenci dostrzegli najważniejsze, wymienione poniżej problemy oraz przyjęli propozycje ich rozwiązania przedstawione przez służby Komisji:

- możliwość stosowania sektorowych przepisów w odniesieniu do najwyższego szczebla zawartych w dyrektywach bankowych i dyrektywach dotyczących ubezpieczeń na poziomie finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej;
- przejrzystość jeżeli chodzi o objęcie spółek zarządzania aktywami zakresem dodatkowego nadzoru;
- umożliwienie identyfikacji konglomeratów w większym stopniu opartej na ryzyku;
- przejrzystość jeżeli chodzi o sposób traktowania udziałów kapitałowych w ramach dodatkowego nadzoru.

Pojawiły się jednak rozbieżne opinie w związku z kwestią ujednoczenia określania wysokości kapitału dla wszystkich sektorów, co rozważa się od czasu wydania przez Wspólny Komitet ds. Konglomeratów Finansowych porady w sprawie kapitału w kwietniu 2008 r. Państwa członkowskie uczestniczące w posiedzeniu Europejskiego Komitetu ds. Konglomeratów Finansowych opowiedziały się za przełożeniem prac nad wnioskami do czasu zakończenia dyskusji sektorowych na temat kwestii bankowych i ubezpieczeniowych. Respondenci wskazywali też na trudności z dokonaniem dodatkowego rozróżnienia między transakcjami na własny rachunek i innego rodzaju transakcjami realizowanymi przez spółki zarządzania aktywami wchodzące w skład konglomeratów finansowych. Konsultacje potwierdziły ponadto, że kwestia traktowania udziałów kapitałowych w ramach dodatkowego nadzoru nie należy do problemów wymagających na tym etapie ostatecznego rozwiązania.

Jeżeli chodzi o kwestie, które mogą być przedmiotem przeglądu w przyszłości, w przeważającej części odpowiedzi negatywnie oceniono możliwość rozważenia polityki w zakresie wynagrodzeń w sposób obejmujący różne sektory¹², ale poparto inicjatywy w obszarach związanych z kapitałem, tj. dotyczące zapewnienia spójności przepisów w zakresie kwalifikowalności, a także uwzględnienia jednostek nieobjętych regulacją, mających wpływ na profile ryzyka grup finansowych.

2.2. Wynik oceny skutków

W ramach oceny skutków opracowano, oceniono i porównano 17 wariantów strategicznych w celu uwzględnienia kwestii wskazanych w analizie. W niniejszej sekcji opisano przewidywane skutki preferowanych środków polityki w każdym obszarze.

Dodatkowy nadzór na poziomie spółki holdingowej oraz koordynacja nadzoru

W związku z ujednoczeniem uprawnień nadzorczych na najwyższym szczeblu konglomeratu w celu zapobieżenia utracie uprawnień w przypadku zmiany struktury grupy i powielaniu czynności nadzorczych na poziomie konglomeratu oraz w celu ułatwienia koordynacji najbardziej odpowiednich organów nadzoru, pozytywnie oceniono następujące zmiany:

¹² Kwestie polityki wynagrodzeń w sektorze bankowym zostały uwzględnione we wniosku w sprawie dyrektywy zmieniającej dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczego polityki wynagrodzeń (COM(2009) 362). Przewiduje się podobny wniosek dotyczący polityki wynagrodzeń w sektorze ubezpieczeń.

- objęcie nadzorem spółek holdingowych najwyższego szczebla w grupie bankowej lub ubezpieczeniowej zaklasyfikowanych jako finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, tak aby przepisy i uprawnienia stosowane do byłych finansowych spółek holdingowych i ubezpieczeniowych spółek holdingowych nie traciły ważności, kiedy klasyfikacja grupy i jej spółki holdingowej ulega zmianie w wyniku nabycia podmiotu w innym sektorze;
- zawężenie definicji „odpowiedniego właściwego organu”, tak aby obejmowała tylko organy nadzoru podmiotów dominujących najwyższego poziomu w poszczególnych sektorach oraz inne właściwe organy, które organy nadzoru takich podmiotów uznają za odpowiednie.

Identyfikacja konglomeratów finansowych

- Pozytywnie oceniono propozycję trwałego objęcia dodatkowym nadzorem spółek zarządzania aktywami, któremu towarzyszyć miałyby wytyczne w sprawie wskaźników służących za podstawę do objęcia takim nadzorem.
- W odniesieniu do zaradzenia dwuznaczności dotyczącej parametrów oraz brakowi opartej na ryzyku identyfikacji konglomeratów pozytywnie oceniono wytyczne w sprawie stosowania istniejącej możliwości zwolnienia z obowiązku objęcia nadzorem większych grup, przewidzianej w art. 3 ust. 3 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych. Powinna być ona powiązana z możliwością zwolnienia z dodatkowego nadzoru grup, w których aktywa posiadane przez najmniejszy sektor znajdują się na poziomie poniżej bezwzględnego progu 6 mld EUR.

Udziały kapitałowe

Problem związany z codziennym traktowaniem udziałów kapitałowych w ramach dodatkowego nadzoru, pogłębiony ze względu na fakt, że prawo spółek może zabraniać właścicielom mniejszościowym dostępu do informacji, które nie są dostępne dla innych akcjonariuszy, należy rozwiązać poprzez stosowanie wytycznych w sprawie traktowania udziałów kapitałowych w różnych sytuacjach.

Skutki preferowanych wariantów polityki

Oczekuje się, że pozytywnie ocenione zmiany polityki wzmocnią ramy dodatkowego nadzoru, prowadząc do większej skuteczności zachęt i praktyk w zakresie zarządzania ryzykiem. To z kolei powinno mieć korzystny wpływ na międzynarodową konkurencyjność grup finansowych z UE. Warianty te powinny w sposób pozytywny przyczynić się do ograniczenia ryzyka dla stabilności finansowej oraz ewentualnych kosztów dla społeczeństwa. W odniesieniu do poszczególnych zainteresowanych grup oraz problemów systemowych przewidywane skutki zostały ocenione w następujący sposób:

- Niektóre mniejsze grupy finansowe w UE posiadające prostą strukturę i nie więcej niż kilka licencji w obu sektorach mogą zostać wyłączone z zakresu dodatkowego nadzoru i w związku z tym odnieść korzyści w postaci mniejszych kosztów przestrzegania przepisów. Może to dotyczyć około dziesięciu mniejszych grup finansowych dysponujących łącznymi aktywami w kwocie około 69 miliardów EUR. Natomiast w przypadku większych grup posiadających ponad sto licencji i prowadzących działalność w obu sektorach koszty przestrzegania przepisów mogą wzrosnąć, ponieważ grupy te, których aktywa w sektorze finansowym sięgają 9 bilionów EUR, mogą zostać objęte zakresem dodatkowego nadzoru.

Zwiększone koszty przestrzegania przepisów poniosłyby także grupy finansowe, których struktura obejmuje spółki zarządzania aktywami i które zostaną zidentyfikowane jako konglomeraty finansowe po wprowadzeniu proponowanych zmian do procedury identyfikacji konglomeratów. Dla grup finansowych, które zostaną po raz pierwszy objęte zakresem dodatkowego nadzoru, koszty przestrzegania przepisów powinny być nieistotne, biorąc pod uwagę ich wielkość.

- Przewiduje się, że koszty przestrzegania przepisów powinny zostać w pełni zrównoważone przez korzyści wynikające z bardziej skutecznych praktyk w zakresie zarządzania ryzykiem. Kolejnym pozytywnym skutkiem powinna być promocja wizerunku i większe zaufanie na rynkach w następstwie uznania za konglomerat. Korzyści te powinny wpłynąć na poprawę konkurencyjności międzynarodowej dużych grup unijnych.
- Pozytywnie ocenione zmiany w procedurze identyfikacji konglomeratów przyczynią się do lepszego dostosowania zakresu dodatkowego nadzoru i powinny zwiększyć skuteczność monitorowania przez nadzorców ryzyka, na które narażone są grupy finansowe. W połączeniu ze sprawniejszym nadzorem na najwyższym szczeblu konglomeratów i z ulepszonymi środkami nadzorczymi służącymi do wykrywania przypadków „zarażenia”, koncentracji, problemów związanych ze złożonością procedur oraz przypadków konfliktu interesów w przedsiębiorstwach powiązanych z konglomeratem przez udziały kapitałowe, powyższe działania powinny stanowić pozytywny wkład w zapewnienie stabilności finansowej.
- Większa przejrzystość przepisów regulujących obejmowanie spółek zarządzania aktywami procedurą identyfikacji i dodatkowym nadzorem powinna zapewnić równe szanse w tej dziedzinie.
- Jeżeli chodzi o klientów grup finansowych, których to dotyczy, przewiduje się, że wpływ na koszty będzie nieistotny, biorąc pod uwagę ogólnie niewielki poziom istotności efektu przyrostowego netto wynikającego z zidentyfikowanych wariantów.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Dyrektywa zmieniająca jest najbardziej odpowiednim instrumentem, ponieważ wymagane zmiany należy wprowadzić w kilku istniejących dyrektywach. Dyrektywa zmieniająca powinna mieć taką samą podstawę prawną jak dyrektywy, które zmienia. W związku z tym wniosek opiera się na art. 53 ust. 1 TFUE, który jest odpowiednią podstawą prawną dla harmonizacji przepisów odnoszących się do instytucji finansowych i konglomeratów finansowych. Zgodnie z zasadami proporcjonalności i pomocniczości określonymi w art. 5 Traktatu UE cele proponowanych działań nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii Europejskiej. Tylko prawodawstwo Unii Europejskiej może zapewnić objęcie konglomeratów finansowych działających w więcej niż jednym państwie członkowskim takimi samymi wymogami i takim samym nadzorem, w tym przypadku poprzez zapewnienie przejrzystych przepisów i likwidację luk w zakresie nadzoru stworzonych w niezamierzony sposób za sprawą wcześniejszych zmian dyrektyw sektorowych. Przepisy zawarte w niniejszym wniosku nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonych celów.

4. SKUTKI BUDŻETOWE

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Unii Europejskiej¹³.

5. SZCZEGÓŁOWE WYJAŚNIENIE WNIOSKU

5.1. Nadzór dotyczący najwyższego szczebla – art. 1 (dyrektywa w sprawie grup ubezpieczeniowych) i art. 3 (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych) niniejszego wniosku

Art. 1, art. 2 ust. 2, art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 2, art. 10 ust. 2 i kilka przypadków z załączników I i II dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych Art. 4, 71, 72, 84, 105, 125, 126, 127, 129, 141, 142 i 143 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych

Głównym punktem i podstawowym celem niniejszego wniosku jest zapewnienie należytego dodatkowego nadzoru, tj. usunięcie niezamierzonych luk, które powstały w dodatkowym nadzorze z powodu definicji zawartych w dyrektywach sektorowych, a mianowicie w dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych i w dyrektywach dotyczących ubezpieczeń. Ponieważ jednak nadzór skonsolidowany/nadzór nad grupą w dyrektywach sektorowych ma zastosowanie jedynie do finansowych/ubezpieczeniowych spółek holdingowych, a przepisy sektorowe nie odnoszą się do finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, finansowa/ubezpieczeniowa spółka holdingowa, która zmieniła strukturę i stała się finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, podlegać będzie jedynie dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą w sprawie konglomeratów finansowych, przy jednoczesnej utracie nadzoru skonsolidowanego/nadzoru nad grupą na szczeblu spółki dominującej najwyższego poziomu. Organy nadzoru muszą zatem niekiedy dokonywać wyboru (odnośnie do stosowania lub niestosowania zwolnienia przy określaniu, czy grupa jest konglomeratem finansowym), czy chcą nadal klasyfikować spółki jako finansowe/ubezpieczeniowe spółki holdingowe w celu utrzymania nadzoru skonsolidowanego/nadzoru nad grupą, czy też chcą stosować „tylko” dodatkowy nadzór zgodnie z dyrektywą w sprawie konglomeratów finansowych. Utrzymanie nadzoru skonsolidowanego/nadzoru nad grupą oznacza brak możliwości uwzględnienia dodatkowego ryzyka wynikającego z połączenia z innym sektorem, natomiast nadzór dodatkowy wiąże się z utratą wszystkich możliwości nadzorczych wynikających z nadzoru skonsolidowanego/nadzoru nad grupą. W rezultacie dalsze stosowanie nadzoru sektorowego może nie uwzględniać w należyty sposób dodatkowych zagrożeń ostrożnościowych, które wynikają ze zwiększonego rozmiaru i złożoności grupy. Obecny system może też prowadzić do różnego traktowania konglomeratów w ramach nadzoru (w oparciu o strukturę, a nie o profil ryzyka).

W celu zapewnienia możliwości stosowania wszystkich niezbędnych narzędzi nadzorczych, niniejszy wniosek wprowadza do odpowiednich przepisów dotyczących nadzoru skonsolidowanego/nadzoru nad grupą w dyrektywach sektorowych termin „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej”.

¹³ Zadania powierzone Wspólnemu Komitetowi ds. Konglomeratów Finansowych odnoszące się do wytycznych wchodzą w zakres jego proponowanego mandatu i nie mają żadnego szczególnego lub dodatkowego wpływu na budżet.

5.2. Art. 3 i 30 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych – identyfikowanie konglomeratu

Z przepisami regulującymi identyfikowanie konglomeratów finansowych wiążą się trzy problemy.

- Po pierwsze, dyrektywa nie wymaga uwzględnienia „spółek zarządzania aktywami” w badaniu progów. Spółki zarządzania aktywami są to podmioty zarządzające przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (tzw. UCITS), które podlegają dyrektywie UCITS¹⁴. Sektorowy nadzór ostrożnościowy określony w dyrektywie w sprawie konglomeratów finansowych nie obejmuje obecnie UCITS ani podmiotów nimi zarządzających, chociaż dyrektywa ta przewiduje możliwość objęcia dodatkowym nadzorem spółek zarządzania aktywami (art. 30).
- Po drugie, badanie progów można opierać na różnych parametrach dotyczących aktywów i wymogów kapitałowych. Przepisy nie określają jednoznacznie sposobu obliczania wyników tych badań w przypadku – na przykład – różnych sposobów księgowania aktywów (zob. poniżej pkt (i) dot. art. 3 ust. 5).
- Po trzecie, warunki progowe, z uwagi na ich stałą wysokość, nie opierają się na ryzyku, a badania progów nie uwzględniają pojęcia przewidywanego ryzyka w grupach. Oznacza to, że bardzo małe grupy posiadające kilka licencji w każdym sektorze podlegają dodatkowemu nadzorowi, podczas gdy największe i najbardziej złożone grupy technicznie można zidentyfikować jako niebędące konglomeratem. W rezultacie obecne przepisy dotyczące identyfikowania mogą uniemożliwiać skuteczną realizację celów leżących u podstaw dyrektywy.

W celu zaradzenia tym niedociągnięciom niniejszy wniosek zakłada wprowadzenie następujących zmian:

(i) uwzględnienie spółek zarządzania aktywami w art. 3 ust. 2 oraz art. 30 lit. c); wprowadzenie pojęcia „zarządzanych aktywów ogółem” jako alternatywnego wskaźnika w art. 3 ust. 5; oraz wprowadzenie możliwości przyjęcia wytycznych dotyczących stosowania art. 3 ust. 2 i art. 3 ust. 5;

(ii) dodanie w nowym art. 3 ust. 3a zwolnienia dotyczącego mniejszych grup oraz wprowadzenie możliwości przyjęcia wytycznych dotyczących stosowania zwolnienia wobec mniejszych grup;

(iii) nadanie nowego brzmienia art. 3 ust. 3 w celu właściwego rozróżnienia warunków mających zastosowanie w przypadku grup znajdujących się poniżej i powyżej progu wynoszącego 6 mld EUR i dodanie wymogów dotyczących ewentualnych wytycznych w zakresie stosowania zwolnienia w przypadku większych grup, a tym samym zapewnienie równych szans.

¹⁴ Dyrektywa Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), Dz.U. L 375 z 31.12.1985, s. 3, uchylona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32.

5.3. Art. 3 ust. 4 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych – traktowanie udziałów kapitałowych

Brak odpowiednich informacji służących właściwej ocenie ryzyka w grupach utrudnia spójne traktowanie udziałów kapitałowych w codziennym dodatkowym nadzorze. Na przykład jeżeli konglomeraty prowadzone przez bank nie mogą uzyskać informacji o ryzyku odnoszącym się do udziałów kapitałowych w zakładach ubezpieczeń i reasekuracji, nie mogą one dostarczyć swoim organom nadzoru dowodów na konieczny do konsolidacji zadowalający poziom integracji zarządzania i kontroli wewnętrznej w tych podmiotach. W takim wypadku grupa musi odjąć przedmiotowe udziały kapitałowe od swojego kapitału.

Chociaż nie zbadano jeszcze w pełni kwestii informacji na temat udziałów mniejszościowych, pierwszym krokiem zawartym w niniejszym wniosku jest wprowadzenie zwolnienia, jeżeli udziały kapitałowe są jedynym kryterium identyfikowania konglomeratu (art. 3 ust. 5 nowa lit. c)). Dopóki przepisy krajowego prawa spółek mogą utrudniać spełnianie wymogów, w art. 7 i 8 dopuszcza się szczególne traktowanie ze względu na koncentrację ryzyka i wewnątrzgrupowe wymogi dotyczące transakcji, które można określić w drodze wytycznych. Wytyczne mogą również wspierać spójne stosowanie procesów przeglądu nadzorczego, w tym szczególnego traktowania udziałów kapitałowych, zgodnie z art. 9 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych, art. 124 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych i art. 36 dyrektywy Wypłacalność II.

5.4. Pozostałe kwestie

Artykuły 1 i 2 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych – aktualizacja definicji

Artykuły 1 i 2 należy zaktualizować ze względu na dyrektywy, które utraciły moc, i dyrektywy przekształcone. Jednak w szczególności w związku z faktem, że przekształcenie dyrektywy dotyczącej ubezpieczeń (Wypłacalność II) przewiduje utratę mocy przez poprzednie dyrektywy ze skutkiem dopiero od dnia 1 listopada 2012 r., utrzymuje się odniesienia po pierwotnych dyrektyw dotyczących ubezpieczeń, które nadal pozostają w mocy.

Artykuł 2 pkt 17 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych – zmiana definicji odpowiednich właściwych organów i koordynacji w zakresie nadzoru

Dyrektywa w sprawie konglomeratów finansowych uzupełnia dyrektywę w sprawie wymogów kapitałowych i dyrektywę dotyczące ubezpieczeń w zakresie dodatkowego nadzoru na najwyższym szczeblu grupy. W tym celu zawiera także przepisy dotyczące koordynacji pomiędzy różnymi organami nadzoru nad daną grupą. W dyrektywie w sprawie konglomeratów finansowych zdefiniowano odpowiedni właściwy organ i zobowiązano koordynatora (organ nadzoru dla najwyższego szczebla) do konsultowania się z nim w niektórych kwestiach związanych z nadzorem. Jednak obecne przepisy pozostawiają miejsce na różne interpretacje co do wskazania odpowiednich właściwych organów. Szeroka interpretacja powoduje, że koordynator musi konsultować się z dużą liczbą organów na poziomie konglomeratu finansowego, co może mieć negatywny wpływ na skuteczną i wydajną koordynację pracy, którą ma wykonać „kolegium” złożone z koordynatora i odpowiednich właściwych organów.

Artykuł 6 ust. 4 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych i załącznik I do niej – skreślenie trzeciej metody obliczania

W części II załącznika I do dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych wymieniono trzy metody obliczania kapitału na poziomie konglomeratu. Analiza przeprowadzona w 2008 r. przez Wspólny Komitet ds. Konglomeratów Finansowych wykazała, że trzecia możliwa do zastosowania metoda obliczania kapitału zawsze przynosi wyraźnie odmienne wyniki niż metoda 1 (konsolidacja rachunkowości) i metoda 2 (odliczanie i agregacja). Należy zatem skreślić trzecią metodę. Poprzez ograniczenie możliwych do zastosowania metod obliczania jedynie do metod konsolidacji rachunkowości oraz odliczania i agregacji dyrektywa w sprawie konglomeratów finansowych zostaje również dostosowana do dyrektyw sektorowych, które uzupełnia.

Artykuł 2 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych – uwzględnienie zakładów reasekuracji

Wraz z wprowadzeniem zezwolenia dla zakładów reasekuracji i nadzoru nad tymi zakładami w dyrektywie 2005/68/WE zakłady reasekuracji stały się podmiotami objętymi regulacją, które mogą wchodzić w skład konglomeratu finansowego. W związku z tym dyrektywa w sprawie konglomeratów finansowych musi zawierać odniesienie do tych podmiotów. Odniesienia dodaje się w art. 2 ust. 4, 7, 8, 14 i 16.

Artykuł 3 ust. 8, art. 7 ust. 5, art. 8 ust. 5, art. 9 ust. 6, art. 11 ust. 4 i art. 11 ust. 5 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych – wprowadzenie przepisów dotyczących wytycznych w niektórych dziedzinach

W celu umożliwienia dalszej konwergencji praktyk nadzorczych wprowadza się możliwość wydania przez Europejski Organ Nadzoru Bankowego i Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi wytycznych zgodnie z rozdziałem IV sekcja 2 rozporządzenia ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru Bankowego¹⁵ i z rozdziałem IV sekcja 2 rozporządzenia ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi¹⁶ („wspólny komitet europejskich organów nadzoru”).

Wytyczne te powinny odzwierciedlać uzupełniający charakter niniejszej dyrektywy. Na przykład przy dokonywaniu oceny koncentracji ryzyka na poziomie całej grupy, która odnosi się do kilku rodzajów ryzyka potencjalnie występujących w całej grupie (ryzyko stopy procentowej, ryzyko rynkowe itd.), ocena ta powinna uzupełniać szczegółny nadzór na przykład nad dużą ekspozycją zgodnie z dyrektywą w sprawie wymogów kapitałowych. Wytyczne mogą również wspierać spójne stosowanie procesów przeglądu nadzorczego, w tym szczególne traktowanie udziałów kapitałowych, zgodnie z art. 9 dyrektywy w sprawie

¹⁵ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru Bankowego {COM(2009) 499 wersja ostateczna} {COM(2009) 500 wersja ostateczna} {COM(2009) 502 wersja ostateczna} {COM(2009) 503 wersja ostateczna} {SEC(2009) 1233} {SEC(2009) 1234} {SEC(2009) 1235} /* COM/2009/0501 wersja ostateczna – COD 2009/0142 */

¹⁶ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi {COM(2009) 499 wersja ostateczna} {COM(2009) 500 wersja ostateczna} {COM(2009) 502 wersja ostateczna} {COM(2009) 503 wersja ostateczna} {SEC(2009) 1233} {SEC(2009) 1234} {SEC(2009) 1235} /* COM/2009/0502 wersja ostateczna – COD 2009/0143 */

konglomeratów finansowych, art. 124 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych i art. 36 dyrektywy Wyplacalność II.

Aktualizacja odniesień w różnych artykułach

Artykuły 1 i 2, art. 6 ust. 3 i 4, art. 19, art. 21 ust. 2 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych i art. 143 ust. 3 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych zmieniono w celu zaktualizowania odniesień i brzmienia.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie zmiany dyrektyw 98/78/WE, 2002/87/WE i 2006/48/WE w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego¹⁷,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego przyznaje się właściwym organom sektora finansowego dodatkowe uprawnienia i narzędzia w zakresie nadzoru nad grupami wielu podmiotów objętych regulacją, które prowadzą działalność w różnych sektorach rynków finansowych. Grupy te, zwane konglomeratami finansowymi, są w związku z tym narażone na ryzyko związane z kontrolowaniem grupy, tzw. „ryzyko grupowe”, obejmujące ryzyko „zarażenia”, które polega na rozprzestrzenianiu się ryzyka od jednego końca struktury grupy do drugiego, koncentrację ryzyka, w przypadku której ten sam rodzaj ryzyka występuje w różnych częściach grupy w tym samym czasie, złożoność zarządzania wieloma różnymi osobami prawnymi, potencjalne konflikty interesów, a także problemy związane z przypisywaniem kapitału wynikającego z przepisów do wszystkich podmiotów grupy objętych regulacją, przez co unika się wielokrotnego wykorzystywania kapitału. Dodatkowy nadzór należy stosować do konglomeratów na najwyższym poziomie nadzoru indywidualnie, w sposób skonsolidowany lub na poziomie grupy, bez powielania czynności nadzoru i wywierania na grupę negatywnego wpływu, niezależnie od struktury prawnej danej grupy.

¹⁷ Dz.U. C [...].

- (2) Należy zapewnić spójność z celami dyrektywy 2002/87/WE i dyrektyw Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektyw 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁸, aby umożliwić nadzór nad grupami ubezpieczeniowymi oraz odpowiedni dodatkowy nadzór nad zakładami ubezpieczeń i innymi podmiotami w ramach finansowej struktury holdingowej o działalności mieszanej. Z tego powodu należy zmienić dyrektywę 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji w grupach ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych¹⁹ w celu zdefiniowania finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej oraz objęcia ich zakresem tej dyrektywy. W celu zapewnienia spójnego i prowadzonego w odpowiednim czasie nadzoru należy zmienić dyrektywę 98/78/WE, niezależnie od zbliżającego się rozpoczęcia stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) (wersja przekształcona)²⁰.
- (3) Konieczne jest identyfikowanie konglomeratów finansowych w całej Unii Europejskiej według stopnia, w jakim są narażone na ryzyko grupowe, w oparciu o wspólne wytyczne wydane przez Europejski Organ Nadzoru Bankowego oraz Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi zgodnie z art. 42 rozporządzenia (UE) nr ../.. ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru Bankowego²¹ oraz z art. 42 rozporządzenia (UE) nr ../.. ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi²², w wyniku współpracy w ramach wspólnego komitetu europejskich organów nadzoru. Ważne jest również, aby stosowanie wymogów dotyczących zwalniania ze stosowania dodatkowego nadzoru opierało się na ryzyku zgodnie z tymi wytycznymi. Ma to szczególne znaczenie w przypadku większych konglomeratów prowadzących działalność na skalę międzynarodową.
- (4) Kompleksowe i odpowiednie monitorowanie ryzyka grupowego w dużych, złożonych, prowadzących działalność na skalę międzynarodową konglomeratach oraz nadzór nad polityką kapitałową prowadzoną w skali grupy są możliwe tylko wtedy, jeżeli właściwe organy gromadzą informacje nadzorcze i planują środki nadzoru, wykraczając poza krajowy zakres swoich uprawnień. W związku z tym właściwe organy muszą koordynować działania w zakresie dodatkowego nadzoru nad konglomeratami międzynarodowymi w gronie właściwych organów, które uznaje się za najbardziej odpowiednie do sprawowania dodatkowego nadzoru nad danym konglomeratem. Kolegium odpowiednich właściwych organów dla danego konglomeratu finansowego powinno stanowić odzwierciedlenie uzupełniającego

¹⁸ Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1.

¹⁹ Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s.1.

²⁰ Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1.

²¹ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru Bankowego {COM(2009) 499 wersja ostateczna} {COM(2009) 500 wersja ostateczna} {COM(2009) 502 wersja ostateczna} {COM(2009) 503 wersja ostateczna} {SEC(2009) 1233} {SEC(2009) 1234} {SEC(2009) 1235} /* COM/2009/0501 wersja ostateczna - COD 2009/0142 */.

²² Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi {COM(2009) 499 wersja ostateczna} {COM(2009) 500 wersja ostateczna} {COM(2009) 501 wersja ostateczna} {COM(2009) 503 wersja ostateczna} {SEC(2009) 1233} {SEC(2009) 1234} {SEC(2009) 1235} /* COM/2009/0502 wersja ostateczna - COD 2009/0143 */.

charakteru niniejszej dyrektywy i jako takie zapewnić wartość dodaną w stosunku do istniejących kolegiów dla podgrupy bankowej i podgrupy ubezpieczeniowej konglomeratu, bez powtarzania, powielania lub zastępowania ich kompetencji.

- (5) Dodatkowy nadzór nad dużymi, złożonymi, prowadzącymi działalność na skalę międzynarodową konglomeratami, aby mógł przyczynić się do stabilności międzynarodowego rynku usług finansowych, wymaga koordynacji na szczeblu Unii Europejskiej. W tym celu właściwe organy muszą uzgodnić podejścia w zakresie nadzoru, które mają być stosowane do takich konglomeratów. Europejski Organ Nadzoru Bankowego oraz Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi powinny wydać, zgodnie z art. 42 rozporządzenia (UE) nr ... ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru Bankowego²³ i z art. 42 rozporządzenia (UE) ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi²⁴ i w wyniku współpracy w ramach wspólnego komitetu europejskich organów nadzoru, wspólne wytyczne dotyczące takich wspólnych podejść, aby zapewnić kompleksowe ostrożnościowe ramy dla narzędzi i uprawnień nadzorczych określonych w dyrektywie bankowej, dyrektywach dotyczących ubezpieczeń i dyrektywie w sprawie konglomeratów finansowych. Wytyczne, które zostaną wydane zgodnie z niniejszą dyrektywą, muszą odzwierciedlać jej uzupełniający charakter oraz stanowić uzupełnienie nadzoru sektorowego przewidzianego w dyrektywach 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG, 93/22/EWG, 98/78/WE, 2000/12/WE, 2004/39/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/138/WE.
- (6) Istnieje rzeczywista potrzeba monitorowania i kontrolowania potencjalnego ryzyka grupowego, na które narażony jest konglomerat i które wynika z posiadania udziałów kapitałowych w innych przedsiębiorstwach. W przypadkach, w których szczegółowe uprawnienia nadzorcze przewidziane w niniejszej dyrektywie wydają się niewystarczające, organy nadzoru powinny opracować alternatywne metody w celu zajęcia się takim ryzykiem i jego odpowiedniego uwzględnienia, najlepiej w ramach prac prowadzonych przez Europejski Organ Nadzoru Bankowego oraz Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi na forum wspólnego komitetu europejskich organów nadzoru. Jeżeli udział kapitałowy stanowi jedyny element identyfikacji konglomeratu finansowego, organy nadzoru powinny mieć możliwość dokonania oceny, czy grupa jest narażona na ryzyko grupowe, i w stosownym przypadku zwolnić taką grupę z dodatkowego nadzoru.
- (7) Podczas obecnego kryzysu organy nadzoru pozostały bez uprawnień w odniesieniu do określonych struktur grupowych, ponieważ obowiązujące dyrektywy zmuszały je do wyboru pomiędzy nadzorem sektorowym a dodatkowym. W kontekście prac grupy G-20 dotyczących konglomeratów należy podjąć kompleksowy przegląd dyrektywy,

²³ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru Bankowego {COM(2009) 499 wersja ostateczna} {COM(2009) 500 wersja ostateczna} {COM(2009) 502 wersja ostateczna} {COM(2009) 503 wersja ostateczna} {SEC(2009) 1233} {SEC(2009) 1234} {SEC(2009) 1235} /* COM/2009/0501 wersja ostateczna - COD 2009/0142 */

²⁴ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi {COM(2009) 499 wersja ostateczna} {COM(2009) 500 wersja ostateczna} {COM(2009) 501 wersja ostateczna} {COM(2009) 503 wersja ostateczna} {SEC(2009) 1233} {SEC(2009) 1234} {SEC(2009) 1235} /* COM/2009/0502 wersja ostateczna - COD 2009/0143 */.

lecz jednocześnie należy jak najszybciej przywrócić organom nadzoru niezbędne uprawnienia.

- (8) Należy zapewnić spójność z celami dyrektywy 2002/87/WE i dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (wersja przedredagowana)²⁵. Z tego powodu należy zmienić dyrektywę 2006/48/WE w celu zdefiniowania finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej i objęcia jej zakresem tej dyrektywy.
- (9) Zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej cele działań, które mają zostać podjęte, a mianowicie usprawnienie dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego, można osiągnąć tylko na szczeblu Unii. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną we wspomnianym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 98/78/WE, 2002/87/WE i 2006/48/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 98/78/WE

W dyrektywie 98/78/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 dodaje się lit. m) w brzmieniu:

„m) „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 15 dyrektywy 2002/87/WE”;
- 2) artykuł 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Każdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, którego zakład macierzysty jest ubezpieczeniową grupą kapitałową, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, podlega dodatkowemu nadzorowi w sposób przewidziany w art. 5 ust. 2 oraz w art. 6, 8 i 10.”;
- 3) artykuł 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sprawowanie nadzoru dodatkowego zgodnie z art. 2 nie pociąga za sobą w żadnym razie obowiązku właściwych organów do prowadzenia nadzoru nad zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim, nad zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, nad ubezpieczeniową grupą kapitałową, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej ani nad

²⁵ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

ubezpieczeniową grupą kapitałową prowadzącą działalność mieszaną, rozpatrywanymi indywidualnie.”;

- 4) artykuł 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, które otrzymały zezwolenie w dwóch lub więcej państwach członkowskich, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim, zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej lub ubezpieczeniową grupę kapitałową prowadzącą działalność mieszaną, właściwe organy tych państw członkowskich mogą osiągnąć porozumienie co do wyboru tych spośród nich, które będą odpowiedzialne za sprawowanie dodatkowego nadzoru.”;

- 5) artykuł 10 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku, o którym mowa w art. 2 ust. 2, obliczenie uwzględnia wszystkie zakłady powiązane ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim w sposób przewidziany w załączniku II.”;

- 6) w załączniku I i II wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2002/87/WE

W dyrektywie 2002/87/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) Artykuły 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady sprawowania dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją, które otrzymały zezwolenie na mocy art. 6 dyrektywy 73/239/EWG, art. 6 dyrektywy 79/267/EWG, art. 5 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁶, art. 6 dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁷ lub art. 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE²⁸ oraz które stanowią część konglomeratu finansowego.

Niniejsza dyrektywa zmienia również odpowiednie zasady sektorowe stosowane do podmiotów objętych regulacją wymienionych wyżej dyrektyw

²⁶ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

²⁷ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

²⁸ Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową w rozumieniu art. 4 pkt 1 dyrektywy 2006/48/WE;
- 2) „zakład ubezpieczeń” oznacza zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 13 pkt 1 i 2 dyrektywy 2009/138/WE;
- 3) „przedsiębiorstwo inwestycyjne” oznacza przedsiębiorstwo inwestycyjne w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2004/39/WE, w tym firmy określone w art. 3 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2006/49/WE;
- 4) „podmiot objęty regulacją” oznacza instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń, przedsiębiorstwo inwestycyjne lub zakład reasekuracji;
- 5) „spółka zarządzania aktywami” oznacza spółkę zarządzającą w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE, a także przedsiębiorstwa, których siedziba statutowa mieści się poza Unią Europejską oraz które wymagałyby zezwolenia, gdyby ich siedziba statutowa mieściła się w Unii Europejskiej;
- 6) „zakład reasekuracji” oznacza zakład reasekuracji w rozumieniu art. 13 pkt 4 i 5 dyrektywy 2009/138/WE;
- 7) „zasady sektorowe” oznaczają prawodawstwo Unii Europejskiej odnoszące się do nadzoru ostrożnościowego nad podmiotami objętymi regulacją, w szczególności ustanowione w dyrektywach 2004/39/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/138/WE;
- 8) „sektor finansowy” oznacza sektor składający się z jednego lub większej liczby następujących podmiotów:
 - a) instytucji kredytowej, instytucji finansowej lub przedsiębiorstwa usług pomocniczych w rozumieniu art. 4 pkt 1, 5 i 21 dyrektywy 2006/48/WE;
 - b) zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji lub ubezpieczeniowej spółki holdingowej w rozumieniu art. 13 ust. 1 i 2, art. 13 ust. 4 i 5 oraz art. 212 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2009/138/WE;
 - c) firmy inwestycyjnej w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/49/WE;
- 9) „przedsiębiorstwo dominujące” oznacza jednostkę dominującą zgodnie z art. 1 siódmej dyrektywy Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie skonsolidowanych sprawozdań

finansowych²⁹ oraz każde przedsiębiorstwo, które w opinii właściwych władz skutecznie wywiera dominujący wpływ na inne przedsiębiorstwo;

10) „przedsiębiorstwo zależne” oznacza jednostkę zależną w rozumieniu art. 1 dyrektywy 83/349/EWG oraz każde przedsiębiorstwo, na które, w opinii właściwych władz, przedsiębiorstwo dominujące skutecznie wywiera dominujący wpływ; wszystkie jednostki zależne przedsiębiorstw zależnych także uznaje się za przedsiębiorstwa zależne w stosunku do przedsiębiorstwa, które jest ich pierwotnym przedsiębiorstwem dominującym;

11) „udział kapitałowy” oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 17 zdanie pierwsze czwartej dyrektywy Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu, w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek³⁰ albo bezpośrednią lub pośrednią własność co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa;

12) „grupa” oznacza grupę przedsiębiorstw, która składa się z przedsiębiorstwa dominującego, jego przedsiębiorstw zależnych oraz podmiotów, w których przedsiębiorstwo dominujące lub przedsiębiorstwa zależne posiadają udział kapitałowy, a także przedsiębiorstwa powiązane ze sobą w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG, i obejmuje wszelkie ich podgrupy;

13) „bliskie powiązania” oznaczają sytuację, w której co najmniej dwie osoby fizyczne lub prawne są ze sobą powiązane przez udział kapitałowy lub kontrolę (tj. stosunek między przedsiębiorstwem dominującym a przedsiębiorstwem zależnym zgodnie z art. 1 dyrektywy 83/349/EWG lub podobny stosunek między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną a przedsiębiorstwem) lub sytuację, w której obie lub wszystkie osoby fizyczne lub prawne są trwale związane z jedną i tą samą osobą przez stosunek kontroli;

14) „konglomerat finansowy” oznacza grupę lub podgrupę w rozumieniu pkt 12, która z zastrzeżeniem art. 3 spełnia następujące warunki:

- a) na czele grupy stoi podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1 lub co najmniej jedno z przedsiębiorstw zależnych w grupie jest podmiotem objętym regulacją w rozumieniu art. 1;
- b) jeżeli na czele grupy stoi podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1 niniejszej dyrektywy, jest to albo przedsiębiorstwo dominujące podmiotu sektora finansowego, albo podmiot posiadający udział kapitałowy w podmiocie sektora finansowego, albo podmiot powiązany z podmiotem sektora finansowego w sposób, o którym mowa w art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG;
- c) jeżeli na czele grupy nie stoi podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1, działalność grupy prowadzona jest głównie w sektorze finansowym w rozumieniu art. 3 ust. 1;

²⁹ Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1.

³⁰ Dz.U. L 222 z 14.8.1978, s. 11

- d) co najmniej jeden z podmiotów w grupie funkcjonuje w sektorze ubezpieczeń i co najmniej jeden funkcjonuje w sektorze bankowym lub sektorze usług inwestycyjnych;
- e) skonsolidowana lub zagregowana działalność podmiotów grupy funkcjonujących w sektorze ubezpieczeń oraz podmiotów funkcjonujących w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych jest istotna w rozumieniu art. 3 ust. 2 lub 3;

15) „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza przedsiębiorstwo dominujące, inne niż podmiot objęty regulacją, które wraz z przedsiębiorstwami zależnymi, z których co najmniej jedno jest podmiotem objętym regulacją z siedzibą zarządu znajdującą się w Unii Europejskiej, oraz z innymi podmiotami stanowi konglomerat finansowy;

16) „właściwe władze” oznaczają władze krajowe państw członkowskich upoważnione na mocy przepisów ustawowych lub wykonawczych do sprawowania nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, zarówno na poziomie indywidualnym, jak i grupowym;

17) „odpowiednie właściwe władze” oznaczają:

- a) właściwe władze państw członkowskich odpowiedzialne za sektorowy nadzór na poziomie grupy nad wszelkimi podmiotami konglomeratu finansowego objętymi regulacją, w szczególności nad najwyższym przedsiębiorstwem dominującym w sektorze;
- b) koordynatora wyznaczonego zgodnie z art. 10, jeżeli jest inny niż władze określone w lit. a);
- c) w stosownych przypadkach inne właściwe władze w opinii władz określonych w lit. a) i b);

18) „transakcje dokonywane między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy” oznaczają wszystkie transakcje dokonywane przez podmioty konglomeratu finansowego objęte regulacją, dotyczące bezpośrednio lub pośrednio innych przedsiębiorstw tej samej grupy lub jakiegokolwiek osoby fizycznej lub prawnej, powiązanej z przedsiębiorstwami należącymi do grupy na podstawie bliskich powiązań, do celów wypełnienia zobowiązania, bez względu na to, czy ma ono charakter umowny, oraz czy dotyczy płatności;

19) „koncentracja ryzyka” oznacza wszelkie narażenie na ryzyko związane z potencjalnymi stratami, które są wystarczająco duże, aby zagrozić wypłacalności lub ogólnej pozycji finansowej podmiotów konglomeratu finansowego objętych regulacją; narażenie takie może być spowodowane ryzykiem kontrahenta lub ryzykiem kredytowym, ryzykiem inwestycyjnym, ryzykiem ubezpieczeniowym, ryzykiem rynkowym, innym ryzykiem lub połączeniem albo współzależnością takich rodzajów ryzyka.”;

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 dodaje się trzeci akapit w brzmieniu:

„Spółki zarządzania aktywami w rozumieniu art. 30 zalicza się do sektora, do którego należą one w ramach grupy. Jeżeli nie należą one wyłącznie do jednego sektora w ramach grupy, zalicza się je do najmniejszego sektora finansowego.”;

b) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Działalność międzysektorową uznaje się również za istotną w rozumieniu art. 2 ust. 14 lit. e), jeżeli suma bilansowa najmniejszego sektora finansowego w grupie przekracza 6 miliardów EUR.

Jeżeli grupa nie osiąga progu określonego w ust. 2, odpowiednie właściwe władze mogą zdecydować w drodze wspólnego porozumienia o nietraktowaniu grupy jako konglomeratu finansowego. Mogą także podjąć decyzję o niestosowaniu przepisów art. 7, 8 lub 9, jeżeli są zdania, że włączenie grupy w zakres stosowania niniejszej dyrektywy lub stosowanie tych przepisów nie jest konieczne lub mogłoby być niewłaściwe lub wprowadzać w błąd w odniesieniu do celów dodatkowego nadzoru.

O decyzjach podejmowanych zgodnie z niniejszym ustępem informuje się inne właściwe władze.”;

c) w art. 3 dodaje się ustęp 3a w brzmieniu:

„3a. Jeżeli grupa osiąga próg określony w ust. 2, ale najmniejszy sektor nie przekracza 6 miliardów EUR, odpowiednie właściwe władze mogą zdecydować w drodze wspólnego porozumienia o nietraktowaniu grupy jako konglomeratu finansowego. Mogą także podjąć decyzję o niestosowaniu przepisów art. 7, 8 lub 9, jeżeli są zdania, że włączenie grupy w zakres stosowania niniejszej dyrektywy lub stosowanie tych przepisów nie jest konieczne lub mogłoby być niewłaściwe lub wprowadzać w błąd w odniesieniu do celów dodatkowego nadzoru.

O decyzjach podejmowanych zgodnie z niniejszym ustępem informuje się inne właściwe władze.”;

d) w ust. 4 dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) wykluczyć mniejszościowy udział kapitałowy w mniejszym sektorze, jeżeli udział ten stanowi jedyną podstawę do zidentyfikowania konglomeratu finansowego.”;

e) ustęp 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W celu stosowania ust. 1 i 2 odpowiednie właściwe władze mogą, w przypadkach wyjątkowych oraz na mocy wspólnego porozumienia, zastąpić kryterium oparte na sumie bilansowej jednym lub więcej niż jednym spośród następujących parametrów lub dodać jeden lub więcej parametrów, jeżeli są zdania, że parametry te są szczególnie przydatne do celów dodatkowego nadzoru na mocy niniejszej dyrektywy: struktura dochodów, działalność nieujęta w bilansie, zarządzane aktywa.”;

f) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Europejski Organ Nadzoru Bankowego oraz Europejski Organ Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie stosowania ust. 2, 3, 3a, 4 i 5 niniejszego artykułu.”;

3) artykuł 6 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Do celów obliczenia wymagań adekwatności kapitałowej, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy, zakresem stosowania dodatkowego nadzoru sprawowanego w sposób określony w załączniku I oraz w ustalonym tam zakresie obejmuje się następujące podmioty:

a) instytucję kredytową, instytucję finansową lub przedsiębiorstwo usług pomocniczych;

b) zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub ubezpieczeniową grupę kapitałową;

c) przedsiębiorstwo inwestycyjne;

d) finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej.

4. Przy obliczaniu dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej w odniesieniu do konglomeratu finansowego przy zastosowaniu metody 1 (konsolidacja rachunkowości) określonej w załączniku I do niniejszej dyrektywy fundusze własne oraz wymogi wypłacalności podmiotów należących do grupy oblicza się poprzez zastosowanie odpowiednich zasad sektorowych dotyczących formy i zakresu konsolidacji, ustanowionych w szczególności w art. 133 i 134 dyrektywy 2006/48/WE i w art. 221 dyrektywy 2009/138/WE.

W przypadku zastosowania metody 2 (odliczenie i agregacja) określonej w załączniku I obliczenie uwzględnia proporcjonalny udział znajdujący się w posiadaniu przedsiębiorstwa dominującego lub przedsiębiorstwa, które posiada udział kapitałowy w innym podmiocie grupy. „Udział proporcjonalny” oznacza proporcjonalną wartość kapitału subskrybowanego posiadanego przez to przedsiębiorstwo bezpośrednio lub pośrednio.”;

4) w art. 7 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Europejski Organ Nadzoru Bankowego i Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie stosowania dodatkowego nadzoru nad koncentracją ryzyka zgodnie z ust. 1-4. Wydają one szczegółowe wspólne wytyczne dotyczące stosowania ust. 1-4 do udziałów kapitałowych konglomeratu finansowego w przypadkach, w których krajowe przepisy prawa spółek stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 14 ust. 2.”;

5) w art. 8 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Europejski Organ Nadzoru Bankowego i Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie stosowania dodatkowego nadzoru nad transakcjami dokonywanymi między przedsiębiorstwami

należącymi do tej samej grupy zgodnie z ust. 1-4. Wydają one szczegółowe wspólne wytyczne dotyczące stosowania ust. 1-4 do udziałów kapitałowych konglomeratu finansowego w przypadkach, w których krajowe przepisy prawa spółek stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 14 ust. 2.”;

6) w art. 9 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Właściwe władze dostosowują stosowanie dodatkowego nadzoru nad mechanizmami kontroli wewnętrznej i procesami zarządzania ryzykiem zgodnie z niniejszym artykułem do procesów przeglądu nadzorczego przewidzianych w art. 124 dyrektywy 2006/48/WE i w art. 36 dyrektywy 2009/138/WE. W tym celu Europejski Organ Nadzoru Bankowego i Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie stosowania dodatkowego nadzoru nad mechanizmami kontroli wewnętrznej i procesami zarządzania ryzykiem zgodnie z niniejszym artykułem oraz uzyskanie spójności z procesami przeglądu nadzorczego zgodnie z art. 124 dyrektywy 2006/48/WE i art. 36 dyrektywy 2009/138/WE. Wydają one szczegółowe wspólne wytyczne dotyczące stosowania niniejszego artykułu do udziałów kapitałowych konglomeratu finansowego w przypadkach, w których krajowe przepisy prawa spółek stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 14 ust. 2.”;

7) w art. 11 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Koordynator ustanawia kolegium złożone z odpowiednich właściwych władz w celu ułatwienia wymaganej współpracy zgodnie z niniejszą sekcją i wykonywania zadań wymieniowych w ust. 1, 2 i 3 i w art. 12 oraz, z zastrzeżeniem wymogów poufności i zgodności z prawodawstwem Unii, zapewnienia w stosownych przypadkach odpowiedniej koordynacji i współpracy z odpowiednimi właściwymi władzami państw trzecich.

Ustanowienie i funkcjonowanie tego kolegium opiera się na ustaleniach koordynacyjnych w formie pisemnej w rozumieniu ust. 1. Koordynator decyduje, jakie inne odpowiednie właściwe władze uczestniczą w posiedzeniu lub jakichkolwiek działaniach tego kolegium.

5. Europejski Organ Nadzoru Bankowego i Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi wydają wspólne wytyczne mające na celu osiągnięcia spójności uzgodnień dotyczących koordynacji nadzoru zgodnie z art. 131a dyrektywy 2006/48/WE i art. 248 ust. 4 dyrektywy 2009/138/WE.”;

8) artykuł 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Współpraca z właściwymi władzami państw trzecich

1. Do negocjacji umów zawartych z jednym lub większą liczbą państw trzecich, dotyczących środków sprawowania dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją, należącymi do konglomeratu finansowego stosuje się odpowiednio art. 39

ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/48/WE, art. 10a dyrektywy 98/78/WE oraz art. 264 dyrektywy 2009/138/WE.

2. Nie naruszając procedur przewidzianych w art. 218 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej Komisja, z pomocą Europejskiego Komitetu Bankowego, Europejskiego Komitetu ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Komitetu ds. Konglomeratów Finansowych, bada wyniki negocjacji, o których mowa w ust. 1, oraz powstałą sytuację.”;

9) tytuł rozdziału III otrzymuje brzmienie:

„KOMPETENCJE PRZYZNANE KOMISJI, PROCEDURA KOMITETU ORAZ PRZYJĘCIE WSPÓLNYCH WYTYCZNYCH”;

10) dodaje się art. 21b w brzmieniu:

„Artykuł 21b

Wspólne wytyczne

W rezultacie współpracy w ramach wspólnego komitetu europejskich organów nadzoru Europejski Organ Nadzoru Bankowego i Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi wydają wspólne wytyczne, o których mowa w art. 3 ust. 3, art. 7 ust. 5, art. 8 ust. 5, art. 9 ust. 6 i art. 11 ust. 5, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 rozporządzenia (UE) nr ../.. ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru Bankowego i w art. 42 rozporządzenia (UE) nr ../.. ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru nad Ubezpieczeniami i Pracowniczymi Programami Emerytalnymi.”;

11) w art. 30 akapit pierwszy dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) do procesu identyfikowania w rozumieniu art. 3 ust. 2.”;

12) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie 2006/48/WE

W dyrektywie 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 dodaje się pkt 49 w brzmieniu:

„49) „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 15 dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie

dotaddkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego³¹.”;

2) artykuł 71 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nie naruszając przepisów art. 68, 69 i 70, instytucje kredytowe kontrolowane przez dominujące finansowe spółki holdingowe w państwie członkowskim lub dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej w państwie członkowskim spełniają w zakresie określonym i w sposób przewidziany w art. 133 obowiązki określone w art. 75, 120, 123 oraz w sekcji 5 na podstawie skonsolidowanej sytuacji finansowej tej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.”;

3) artykuł 72 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Instytucje kredytowe kontrolowane przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe lub unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej spełniają obowiązki określone w rozdziale 5 na podstawie skonsolidowanej sytuacji finansowej tej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

Istotne przedsiębiorstwa zależne unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych lub unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej ujawniają informacje określone w załączniku XII część 1 ust. 5, na zasadzie nieskonsolidowanej lub na zasadzie skonsolidowanej na niższym szczeblu.”;

4) artykuł 84 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Jeżeli metoda IRB ma być stosowana przez unijną dominującą instytucję kredytową oraz przedsiębiorstwa od niej zależne lub przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową i przedsiębiorstwa od niej zależne, lub przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej i przedsiębiorstwa od niej zależne, właściwe organy nadzorcze poszczególnych osób prawnych prowadzą ścisłą współpracę zgodnie z art. 129-132.”;

5) artykuł 105 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Jeżeli zaawansowana metoda pomiaru ma być stosowana przez unijną dominującą instytucję kredytową oraz przedsiębiorstwa od niej zależne, lub też przez przedsiębiorstwa zależne od unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, organy właściwe dla poszczególnych osób prawnych prowadzą ścisłą współpracę zgodnie z art. 129-132. Odpowiedni wniosek musi zawierać elementy wymienione w załączniku X część 3.

4. Jeżeli dominująca unijna instytucja kredytowa oraz przedsiębiorstwa od niej zależne lub przedsiębiorstwa zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności

³¹ Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1.

mieszanej stosują zaawansowaną metodę pomiaru w sposób jednolity, właściwe organy mogą zezwolić na to, aby kryteria kwalifikacyjne określone w załączniku X część 3 spełnione były przez przedsiębiorstwo dominujące i przedsiębiorstwa od niego zależne w ujęciu łącznym.”;

6) artykuł 125 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Gdy przedsiębiorstwem dominującym instytucji kredytowej jest dominująca finansowa spółka holdingowa w państwie członkowskim lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa, lub unijna dominująca spółka holdingowa o działalności mieszanej, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe organy, które udzieliły zezwolenia tej instytucji kredytowej na mocy art. 6.”;

7) artykuł 126 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 126

1. Jeżeli przedsiębiorstwem dominującym instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w dwóch lub więcej państwach członkowskich, jest ta sama dominująca finansowa spółka holdingowa w państwie członkowskim lub ta sama unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub ta sama unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe organy odpowiadające instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie przyznane w tym państwie członkowskim, w którym utworzona została finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej.

Jeżeli przedsiębiorstwami dominującymi instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w co najmniej dwóch państwach członkowskich, są co najmniej dwie finansowe spółki holdingowe, których siedziby zarządu znajdują się w różnych państwach członkowskich, a w każdym z tych państw członkowskich znajduje się instytucja kredytowa, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe organy odpowiadające instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej.

2. Jeżeli przedsiębiorstwem dominującym co najmniej dwóch instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w Unii Europejskiej, jest ta sama finansowa spółka holdingowa lub ta sama finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej i jeżeli żadna z tych instytucji kredytowych nie uzyskała zezwolenia w państwie członkowskim, w którym ta finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej została założona, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe organy, które udzieliły zezwolenia instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej; ta ostatnia jest traktowana do celów niniejszej dyrektywy jako instytucja kredytowa kontrolowana przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej.

3. W szczególnych przypadkach właściwe organy mogą na mocy wspólnego porozumienia odstąpić od kryteriów określonych w ust. 1 i 2, jeżeli zastosowanie tych kryteriów okazałoby się niewłaściwe, mając na uwadze instytucje kredytowe i znaczenie prowadzonej przez nie działalności w poszczególnych krajach, oraz wyznaczyć inne organy jako właściwe do wykonywania nadzoru skonsolidowanego. W takich przypadkach właściwe organy przed podjęciem decyzji dają odpowiedniej

unijnej dominującej instytucji kredytowej lub unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej, lub unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej, lub instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej (stosownie do przypadku) możliwość wyrażenia opinii na temat tej decyzji.

4. Właściwe organy powiadamiają Komisję o każdym porozumieniu objętym zakresem ust. 3.”;

8) w art. 127 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie przyjmują w stosownych przypadkach wszelkie niezbędne środki w celu objęcia finansowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej nadzorem skonsolidowanym. Nie naruszając przepisów art. 135, konsolidacja sytuacji finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w żadnym razie nie oznacza, że właściwe organy zobowiązane są do pełnienia roli nadzorczej w stosunku do finansowej spółki holdingowej na zasadzie indywidualnej.”;

b) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie zapewniają właściwym organom odpowiedzialnym za wykonywanie nadzoru skonsolidowanego możliwość żądania informacji określonych w art. 137 od przedsiębiorstw zależnych instytucji kredytowej lub finansowej spółki holdingowej, lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, które nie są objęte zakresem nadzoru skonsolidowanego. W takim przypadku stosuje się procedury przekazywania i weryfikowania tych informacji określone w tym artykule.”;

9) artykuł 129 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Oprócz obowiązków nałożonych przepisami niniejszej dyrektywy właściwe organy odpowiedzialne za wykonywanie nadzoru skonsolidowanego nad unijnymi dominującymi instytucjami kredytowymi oraz instytucjami kredytowymi kontrolowanymi przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe lub przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej wykonują następujące zadania:”;

10) artykuł 129 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W przypadku wniosków o zezwolenia, o których mowa w art. 84 ust. 1, art. 87 ust. 9 i art. 105 oraz w załączniku III część 6, przedłożonych przez unijną dominującą instytucję kredytową i jej podmioty zależne lub wspólnie przez podmioty zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej właściwe organy współpracują ze sobą w ramach pełnych konsultacji w celu podjęcia decyzji, czy należy udzielić zezwolenia, oraz określenia ewentualnych warunków udzielenia takiego zezwolenia.”;

- 11) artykuły 141 i 142 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 141

Jeżeli przy stosowaniu niniejszej dyrektywy właściwe organy danego państwa członkowskiego w szczególnych przypadkach chcą sprawdzić informacje dotyczące instytucji kredytowej, finansowej spółki holdingowej, instytucji finansowej, przedsiębiorstwa usług pomocniczych, spółki holdingowej o profilu mieszanym, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, przedsiębiorstwa zależnego określonego w art. 137 lub przedsiębiorstwa zależnego określonego w art. 127 ust. 3 mających siedzibę w innym państwie członkowskim, o przeprowadzenie takiej weryfikacji zwracają się do właściwych organów tego państwa członkowskiego. Organy otrzymujące taki wniosek uwzględniają go w ramach swoich kompetencji, przeprowadzając weryfikację we własnym zakresie lub umożliwiając jej przeprowadzenie przez organy składające wniosek, lub umożliwiając jej przeprowadzenie przez biegłego rewidenta lub eksperta. Właściwy organ składający wniosek może, jeżeli wyraża taką wolę, uczestniczyć w weryfikacji, jeżeli nie przeprowadza jej we własnym zakresie.

Artykuł 142

Bez uszczerbku dla przepisów prawa karnego, państwa członkowskie zapewniają możliwość nakładania kar lub podejmowania środków mających na celu usunięcie stwierdzonych naruszeń przepisów lub przyczyn takich naruszeń w stosunku do finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej i spółek holdingowych o profilu mieszanym lub osób faktycznie nimi zarządzających, które naruszają przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne przyjęte w celu wykonania art. 124–141 oraz niniejszego artykułu. Właściwe organy ściśle ze sobą współpracują, aby zapewnić, by przedmiotowe kary lub środki przyniosły pożądane skutki, szczególnie w przypadku, gdy zarząd lub główna jednostka organizacyjna finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, lub spółki holdingowej o profilu mieszanym nie mieści się w siedzibie zarządu tej spółki.”;

- 12) artykuł 143 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli instytucja kredytowa, której przedsiębiorstwo dominujące jest instytucją kredytową lub finansową spółką holdingową, lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, której siedziba znajduje się w państwie trzecim, nie podlega nadzorowi skonsolidowanemu na mocy art. 125 i 126, właściwe organy sprawdzają, czy instytucja kredytowa podlega nadzorowi skonsolidowanemu właściwego organu państwa trzeciego, równoważnego organowi podlegającemu zasadom ustanowionym w niniejszej dyrektywie.

Sprawdzenia dokonuje, na wniosek przedsiębiorstwa dominującego lub jakiegokolwiek podmiotu objętego regulacją, posiadającego zezwolenie udzielone w Unii Europejskiej, lub z własnej inicjatywy, właściwy organ, który odpowiadałby za nadzór skonsolidowany, gdyby zastosowano ust. 3. Właściwy organ zasięga opinii innych właściwych organów, których to dotyczy.”;

- 13) w załączniku X wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem III do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia [30 kwietnia 2011 r.], przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia [1 lipca 2011 r.].

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie [dwudziestego] dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

W załącznikach I i II do dyrektywy 98/78/WE wprowadza się następujące zmiany:

A. w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

1) w pkt 2.1. wprowadza się następujące zmiany:

a) tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„- jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji jest powiązany z ubezpieczeniową grupą kapitałową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, która ma swoją siedzibę statutową w tym samym państwie członkowskim co zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, oraz jeżeli ubezpieczeniowa grupa kapitałowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej oraz powiązany zakład ubezpieczeń lub powiązany zakład reasekuracji uwzględnione są w dokonywanym obliczeniu.”;

b) akapit piąty otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie mogą także odstąpić od obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, jeżeli chodzi o zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji powiązany z innym zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, ubezpieczeniową grupą kapitałową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, które mają swoją siedzibę statutową w innym państwie członkowskim, oraz jeżeli właściwe organy tych państw porozumiały się co do przekazania funkcji nadzoru dodatkowego właściwym organom drugiej strony.”;

2) punkt 2.2. otrzymuje brzmienie:

„2.2. Pośredniczące ubezpieczeniowe grupy kapitałowe

W przypadku obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, który posiada udziały w powiązonym zakładzie ubezpieczeń, w powiązonym zakładzie reasekuracji, w zakładzie ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub w zakładzie reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, poprzez ubezpieczeniową grupę kapitałową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, uwzględnia się sytuację pośredniczącej ubezpieczeniowej grupy kapitałowej lub pośredniczącej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej. Jedynie dla potrzeb obliczenia, dokonywanego zgodnie z ogólnymi przepisami i metodami opisanymi w niniejszym załączniku, ta ubezpieczeniowa grupa kapitałowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej jest traktowana tak jakby była zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym wymogowi wypłacalności równej zero oraz podlegającym tym samym warunkom jak warunki określone w art. 16 dyrektywy 73/239/EWG, w art. 27 dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³² lub art. 36 dyrektywy

³² Dz.U. L 345 z 19.12.2002, s. 1.

2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³³ w odniesieniu do pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności.”;

B. w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł załącznika II otrzymuje brzmienie:

**„DODATKOWY NADZÓR NAD ZAKŁADAMI UBEZPIECZEŃ LUB
ZAKŁADAMI REASEKURACJI BĘDĄCYMI PODMIOTAMI ZALEŻNYMI
UBEZPIECZENIOWEJ GRUPY KAPITAŁOWEJ, FINANSOWEJ SPÓŁKI
HOLDINGOWEJ O DZIAŁALNOŚCI MIESZANEJ, ZAKŁADU
UBEZPIECZEŃ MIESZCZĄCEGO SIĘ W PAŃSTWIE TRZECIM LUB
ZAKŁADU REASEKURACJI MIESZCZĄCEGO SIĘ W PAŃSTWIE
TRZECIM”;**

2) punkt 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku dwóch lub większej liczby zakładów ubezpieczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, będących podmiotami zależnymi ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim i mających siedziby w różnych państwach członkowskich, właściwe organy zapewniają spójne stosowanie metody opisanej w niniejszym załączniku.”;

3) tiret drugie i trzecie oraz akapit następujący po tiret trzecim otrzymują brzmienie:

„- jeżeli ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jeden lub większa liczba innych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, dla których zostały wydane zezwolenia w tym samym państwie członkowskim, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim lub zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim oraz jeżeli zakład ten jest uwzględniony w przewidzianych w niniejszym załączniku obliczeniach wykonywanym dla jednego z innych zakładów,

– jeżeli ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jeden lub większa liczba innych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, dla których zostały wydane zezwolenia w innych państwach członkowskich, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim lub zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim oraz jeżeli umowa przyznająca sprawowanie dodatkowego nadzoru, o którym mowa w niniejszym załączniku, organom nadzoru innego państwa członkowskiego została zawarta zgodnie z art. 4 ust. 2.

Jeżeli inne ubezpieczeniowe grupy kapitałowe lub zakłady ubezpieczeń lub reasekuracji mieszczące się w państwie trzecim posiadają udziały sukcesywne w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej lub w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie

³³ Dz.U. L 323 z 9.12.2005, s. 1.

reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, państwa członkowskie mogą stosować obliczenia przewidziane w niniejszym załączniku tylko na poziomie ostatniego zakładu macierzystego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego ubezpieczeniową grupą kapitałową, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim.”;

4) punkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwe organy dopilnowują, aby na poziomie ubezpieczeniowej grupy kapitałowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zostały dokonane obliczenia analogiczne do opisanych w załączniku I.

Analogiczność ta polega na stosowaniu ogólnych zasad i metod opisanych w załączniku I na poziomie ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim.

Jedynie do potrzeb obliczenia zakład macierzysty traktowany jest w taki sposób jakby stanowił zakład ubezpieczeń podlegający następującym warunkom:

- wymogowi wypłacalności równej zero, jeżeli jest on ubezpieczeniową grupą kapitałową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej,
- wymogowi wypłacalności określonemu zgodnie z zasadami zawartymi w pkt 2.3 załącznika I, jeżeli jest on zakładem ubezpieczeń mającym swoją siedzibę statutową w państwie trzecim lub zakładem reasekuracji mającym swoją siedzibę statutową w państwie trzecim,
- takim samym warunkom jak warunki określone w art. 16 ust. 1 dyrektywy 73/239/EWG lub w art. 18 dyrektywy 79/267/EWG w odniesieniu do pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności.”.

ZAŁĄCZNIK II

W załączniku I do dyrektywy 2002/87/WE w pkt „II. Techniczne metody obliczania” opis metod 3 i 4 zastępuje się następującym tekstem:

„Metoda 3: „Metoda łączona”

Właściwe organy mogą dopuścić łączenie metody 1 i metody 2.”.

ZAŁĄCZNIK III

W dyrektywie 2006/48/WE w załączniku X część 3 sekcja 3 pkt 30 otrzymuje brzmienie:

„30. Jeżeli dominująca unijna instytucja kredytowa i jej podmioty zależne lub podmioty zależne dominującej unijnej finansowej spółki holdingowej lub dominującej unijnej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zamierzają zastosować zaawansowaną metodę pomiaru, muszą one w odpowiednim wniosku zawrzeć opis metod stosowanych podczas alokacji kapitału ryzyka operacyjnego poszczególnym podmiotom grupy.”.